

Arrest

nr. 248 860 van 9 februari 2021
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363 / 4
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gelet op het tussenarrest met nummer 245 384 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2020, waarbij de debatten worden heropend en de partijen opgeroepen worden te verschijnen op de openbare terechtzitting van 4 januari 2021 om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VANBRABANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Ambtshalve wordt gewezen op het volgende:

Artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Hieruit blijkt dat de verzoeker de keuze had om al dan niet een synthesesemorie in te dienen. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoeker binnen de voorziene termijn heeft laten weten dat hij een synthesesemorie wenste in te dienen en dat hij ook tijdig een synthesesemorie heeft neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe gehouden uitspraak te doen op basis van de synthesesemorie.

In zijn arrest van 16 september 2014 met nummer 228.376, dat thans vaste rechtspraak uitmaakt, stelt de Raad van State het volgende:

“Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesemorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7) Aldus wordt de bedoeling van de wetwijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever van 29 december 2010 stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werd gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig proceduristiek stuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23)

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wijziging van die bepaling gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien een verzoekende partij immers niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen haar middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan zij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad van de neerlegging van het administratief dossier dat zij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoekende partij in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en zij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt zij dilatoir. Op die wijze verlengt zij immers nodeloos de behandelingsduur van haar zaak en vergroot zij de administratieve last voor de partijen en de Raad.

Indien een verzoekende partij daarentegen haar middel of middelen wenst aan te houden en zij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan zij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin haar middel of middelen te hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt zij immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de voornoemde wijziging van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet heeft geleid om haar toe te laten “te repliceren op het verweer tegen de middelen die [zij] wel wenst aan te houden zodat [zij] de middelen samenvat” (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c))

In casu bevat de synthesememorie een loutere en volledige herneming van het enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Nergens kan in de synthesememorie een samenvatting van het middel worden teruggevonden. Evenmin kan in de synthesememorie een werkelijke repliek ontwaard worden op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd.

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij erop gewezen dat het vaste rechtspraak is van de Raad en van de Raad van State dat de letterlijke herhaling van het middel zonder werkelijke repliek op het verweer in de nota met opmerkingen niet voldoet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet.

De advocaat van de verzoeker heeft er zich ter terechtzitting toe beperkt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Nu de synthesememorie een loutere en volledige herneming van het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, bevat en nergens in de synthesememorie een samenvatting van het middel kan worden teruggevonden, noch een werkelijke repliek op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd, moet het huidig beroep worden verworpen (cf. RvS 27 maart 2014, nrs. 226.907 tot 226.912).

Het beroep wordt verworpen bij gebrek aan een wetsconforme synthesememorie.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE